

30. září 1940

„Popřál vám dobrý večer, je to tak, pane Elmigere?“

„Ano, madam. Pak se rozesmál jako šílenec a zatočil svojí maršálskou holí jak na nějaké přehlídce. Nohy se mu při tom zamotaly do županu a málem se tam rozplácl jak dlouhý, tak široký.“

„Předpokládám, že byl opilý.“

„Řekl bych, že víc než to.“

„Co tím míníte?“

„Obávám se, že včera večer říšský maršál Göring užil nějakou psychotropní látku typu kokainu.“

„To myslíte vážně, Hansi?!“

„Ano, madam. I pan Süß je o tom přesvědčen.“

Kdyby Marie-Louise Ritzová neměla v obličeji tak vyděšený a napjatý výraz, Frank by se s chutí rozesmál na celé kolo. Někdy stačí jediný zákazník – ačkoli toto je zákazník s velkým Z! – a celý palác je vzhůru nohama. Přesto to vypadá, že vše běží, jak má. Naparáděné prostitutky zmizely, Arletty vrká s podplukovníkem a Chanel dovádí pod platany se svým pruským aristokratem. Na chodbách a v salónech Ritzu do sebe vrážejí vážení hosté: jsou tu čtyři říšští ministři, jeden ministr Itálie a švagr generála Franca. Důstojníci wehrmachtu zatím navazují s hosty paláce na náměstí Vendôme stále užší vztahy.

A nyní přibyl do tohoto cirkusu sám vrchní říšský lovčí.

„Ó můj bože,“ povzdechne si Stará dáma, „myslela jsem, že je závislý na morfiu.“

„Taky že je,“ odpoví Elmiger. „Máme s tím takový menší problém, o němž bych s vámi rád pohovořil...“

Synovec Staré dámy vysvětluje, že říšský maršál se od svého příjezdu na celé dny nakládá do vany, jak mu předepsal jeho osobní lékař, aby jeho závislost na morfiu utlumil. Výsledkem toho je, že maršál sám spotřebuje skoro veškerou teplou vodu hotelu. V recepci se začaly hromadit stížnosti, ale vedení wehrmachtu se tváří jakoby nic. Elmiger zahanbeně přiznává, že neví, co si s tím počít.

Při těch slovech se vdově Ritzové rozzáří oči.

„Zdá se,“ řekne uštěpačně, „že je nejvyšší čas, abych toho pana Göringa navštívila. Prý si vyžádal, aby mu v apartmá vyměnili hodiny, protože mu připadaly příliš hlučné. Přinesu mu jiné a využiju příležitosti, abych si s ním těch pár detailů vyjasnila.“

Jestli se dá Vdově přiznat nějaká dobrá vlastnost, tak to, že jí rozhodně nechybí odvaha. Nebojí se překážek, naopak to vypadá, že jí některé problémy přinášejí přinejmenším stejné potěšení jako ty její staré cetky.

„Uvědomte jeho adjutanta a zjistěte, v kolik hodin ho mohu v jeho apartmá navštívit,“ nařídí Elmigerovi.

Aniž vyčká na odpověď, obrátí se k Frankovi.

„Když už jste tady, Meiere, napadlo mě, že byste měl jít se mnou.“

„Ke Göringovi? Jste si tím jistá, madam?“

„No tak, Meiere, přece se nebudete upejpat! Přineste ze sklepa láhev dobrého šampaňského, pokud možno nějaký výběrový ročník s příběhem, který se o něm dá vyprávět. Dáme mu dárek na uvítanou a vy mu k němu uděláte výklad.“

„Jistě, madam.“

„Skvěle. Jinak mám pro vás potěšující zprávu. Představte si, můj drahý, že váš čas pokání dnes večer končí a můžete znovu otevřít bar. Vaše posádka se vrací na palubu, můžete zavolat Georgese Scheuera. Neztrácejte čas. A ještě jedna věc...“